

Literární soutěž Nadace Jana Pivečky

Téma: Visící panenky
Jméno a příjmení: Karolína Hubíková
Třída a škola: G 3, Gymnázium Jana Pivečky Slavičín

Visící panenky

V malém městečku za kostelem se rozprostíral temný les, který byl odjakživa spojován s mnoha tajemstvími. Jakmile se však začali ztrácet lidé, jejichž miniaturní podobizny visely oběšené na stromech, se z pouhých povídaček stává realita. Možná se hluboko v lesích pohybuje někdo nebezpečný. Někdo, kdo si už vyhlíží svou další obět'.

Detektiv Will Woodson se nechtěl vrátit zpět do terénu. Opravdu ne. Myslel si, že touto dobou bude žít klidný život vysokoškolského profesora, doma na něj bude čekat milující manželka a o víkendech bude svého syna učit rybařit. Kdyby nevyučoval kriminologii na univerzitě v Cambridge, zdálo by se, že jeho plán naprosto selhal. Místo rodiny na něj totiž doma čeká jen několik psů a volný čas tráví u skleničky, někdy dvou, skotské a online pokeru. Hazard mu vždy za svých studentských let šel, tak proč by si nemohl přivydělat? Krupiér podával na stůl poslední kartu, když v tom se mu rozsvítil telefon s příchozím hovorem. To číslo by poznal kdykoliv. Věděl, že když dotyčnému hovor přijme, do života mu opět vstoupí adrenalin. Věděl, že toho bude později litovat, i tak telefon ale zvedne.

„Viděl jsi zprávy?“ ozval se Jack, hlavní vyšetřovatel, pro kterého Will kdysi pracoval, z druhého konce telefonu.

Will věděl na co naráží. Byly toho plné noviny, televize i internet - lidé mizí. Co je na tom všem nejdivnější je skutečnost náhodného výběru. Mohl to být kdokoliv. Muž, žena, důchodce ba dokonce dítě. Jediným pojátkem byly malé panenky zavěšené na stromech. Jako by byly oběšené. Nicméně těla se stále nenašla, tudíž bylo těžké najít další vodítko nebo rys, který by pomohl pachatele dopadnout. Šlo vlastně o jednoho člověka? Nebo to byla jen zvláštní shoda náhod? Nebo panenky věšel někdo, kdo se zmizením nemá vůbec nic společného a pachatel toho chce akorát využít pro zakrytí stop? Policie měla spoustu otázek, ale žádné odpovědi, proto se obrátila na Willa, jenž si ve svých aktivních časech počínal přímo excelentně.

„Je těžké to přehlédnout. Ale hádám, že mi nevoláš jen aby sis popovídal,“ Will možná i doufal v nějaký nevinný „pokec“, který by neskončil upsáním na dalších několik let policejní kariéře, ale nebyl naivní.

„Prokoukl jsi mě. Ostatně jako vždy,“ na chvíli se odmlčel, „Nechci, abys mi odpověděl hned. Po událostech, co se staly, by mě nepřekvapilo, kdybys mi to hned zavěsil. Ale, slib mi, zvaž to,“ poté se ozve tón ukončující hovor.

Opravdu přemýšlel nad návratem k vyšetřování? Slíbil si, že se už nikdy nevrátí, tak proč má najednou potřebu vrátit vše ke starému?

30. ledna 1998 se Will Woodson opět stává vyšetřovatelem. Tedy alespoň do doby, dokud celý případ nevyřeší. Bylo zvláštní jít po tolika letech po instituci, kde kdysi trávil desítky hodin týdně. Některé agenty nepoznával. Byli příliš mladí. *Nejspíš se zaučují*, pomyslel si. Od doby

telefonátu s Jackem přibylo několik dalších pohřešovaných. Pro vyšetřovatele to vypadalo čím dál hůř. Tisk jim šlapal na paty a příbuzní zmizelých chtěli odpovědi, které ovšem sama policie neměla. Zlom nastal pár dní zpátky. Našlo se tělo. Tělo čtyřicetileté studentky výtvarného umění. Její miniaturní podobizna, přivázaná k větvičce několik metrů vysoko, tam mohla viset minimálně měsíc. Úmrtí přitom odhadovali na necelé dva týdny.

„Tudíž, kdyby se panenka našla včas, možná se dalo tragédii zabránit,” konstatoval Will.

„Na místo už jsme vyslali hlídky. Jestli si tam někdo přijde označit svou další oběť, chytíme ho,” Will nechápal, proč si ho tedy pozvali. Očividně plán mají, dokonce ho už realizují. Tak co od něj chtějí?

„Nepozval jsem si tě sem, abys mi dával rozkazy,” řekl Jack s mírným náznakem pobavení, „chci, aby ses podíval na tělo té dívky. Myslím, že tě jeden detail překvapí,” řekl, teď už vážným tónem.

Willovi okamžitě po příchodu do místnosti proběhl mráz po celém těle. Je, opět, v pitevně. Následoval Jacka, který ho zavedl ke stolu, zvednul látku, čímž mu odhalil pohled na mrtvou dívku. Zprvu neviděl nic abnormálního. Viděl jen několik škrábanců, bodných ran a podlitin na krku, zřejmě od lana. Potom si ale všiml toho, co měl Jack nejspíš na mysli. *Chyběl jsem ti?* stál o vyryto na jednom chodidle, na druhém číslo třináct. Will se se zmateným a lehce vyděšeným výrazem podíval na Jacka.

„To přece není možné,” zaraženě sledoval ten jeden blbý otazník.

Poslední oběť Půlnočního trhače, jak se mu tehdy přezdívalo, našli několik minut po dokonání činu. Policie prohledávala lesy dokud si nevšimla hořící stodoly, v níž našla pachatele. V dopise nalezeném na stromě za stodolou se jednoznačně doznal ke všemu. Neprojevil žádnou lítost nad oběťmi, dokonce se za své činy chválil. Tak proč se rozhodnul ukončit svůj život? Nedávalo to smysl. Ale konečně bylo po všem. Konečně ho chytili.

Willa z transu vyrušil Jackův vyzvánějící telefon. Nepoznával jeho výraz při rozhovoru s dalším vyšetřovatelem. Skoro se domníval, že se bojí. Něco se muselo stát. Něco, co Jacka donutilo litovat svého rozhodnutí zvednout ten jeden večer, když už nevěděl, jak s případem pokročit, telefon a zavolat mu. Jack konečně telefon zavěsil a se zarmouceným výrazem jen řekl: „Tak moc mě to mrzí.” V lese se našla panenka připomínající jednoho vyšetřovatele. Willa.